

"Ἄρρ. 780. ἐν τῷ παθ. τύπῳ, δ' αὐτ. Μογκλικὸν 848." Ιδε Θησ. Στεφ. ἐν λέξει.

ἀμφίσφαλσις, εως, ἡ, περιστροφή, Ἰππ. περὶ "Ἄρρ. 833.

ἀμφίσφυρα, τά, εἰδος γυναικέων υπόδημάτων, Ἡσυχ., Πολυδ. Ζ. 94.

ἀμφίσ-ωπος, ον, = περίωπος, περίοπτος; Αἰσχύλ. Ἀποσπ.35: πρβλ. περίωπη.

ἀμφιτάλαντεύω, σταθμίζω τι οὕτως ὥστε πρὸς ἄπαντα τὰ μέρη νῦν κλίνῃ ἐπί λόου, Νόνν. Δ. 1. 183.

ἀμφιτάλαντος, ον, ἐπὶ τοῦ λυγοῦ, ὁ πρὸς ἄπαντα τὰ μέρη ἐξ ισών, Γρηγ. Ναζ.

ἀμφιτάλων, Ἰων. ἀντὶ ἀμφιτέλεων.

ἀμφιτελέων = ἀμφιτείνω, Ὅμ. Όμ. εἰς Ἔρη. 49.

ἀμφιτέλεως [ᾳ], ητος, ὁ, ὑπασμα ἡ τάπτει ἀμφοτέρων χνού-
δης, ομφιτάλος, "Αλεξ. ἐν 'Ιστορ. 1, Δίρι. ἐν 'Κιθαρῶφ' 1.
ἄλλ. εὑρται και ἀμφιτάπτητες φύλαι 'Ἐπιγρ. Τήγα ἐν Συλλ. Ἐπιγρ.
3071: — οὕτως, ἀμφιτάπτεις, ιδος, ἡ, Αἴδ. Διον. παρ' Ἐνστα.
746. 39· και ἀμφιτάπτος, ὁ, 'Εβδ. (Παρ. Ζ', 13), Καλλίκ. παρ'
'Αθην. 197B, — ἐν οἷς χωρίοις γίνεται λόγος περὶ πολυτελεῖν Αἴγυπτίων
ταπτών.

ἀμφιτάρασσομαι, παθ. ταράσσομαι παντούθεν, διλόγυρα, ἀλλος
ἀμφιτρασσομεναις ὅρμισαδε Σιμων. 125, ἔκδ. Γαϊσφ.

ἀμφιτεράθης, ἐς, (τάβος) δ πανταχόθεν θυρούδυμενος, διάφορ.
γρ. εν Αἰσχυλ. Χο. 540 ἀντὶ τοῦ ἀμφι τάρβει.

ἀμφιτενόμαι, παθ., ἐκτενόμαι, ἀπλωνομαι πρέκι ἡ ἄνωθεν,
ἀμφιτενόθεις Χριστοδ. Ἐκφρ. 326, 'Οπ' Ἀλ. 1.163.

ἀμφιτείρων, κατατυρανών, Κόντρ. Σμ. 9. 368, ἐν τησεις.

ἀμφιτείχης, ἐς, ὁ περιβάλλων τὰ τείχη, λεώς Αἰσχυλ. Θήρ. 290.

ἀμφιτείμων, Ἰων. ἀμφιτάλων, περικόπτων, διακόπτων και περι-
κυλών, Λατ. intercipio, ἐν τησεις, τάμινοντ' ἀμφι βιώων ἀγέλας
"Ιλ. Σ 528· πρβλ. περιτείμων II.

ἀμφιτερμος, ον, ὁ πανταχόθεν περιορίζμενος: —Ἐπιρρ. -μως
Σφ. Αἰσχυλ. 125.

ἀμφιτεύχω, κατασκευάζω ἡ ἐργάζομαι ὅλόγυρα, ὑπερσυντ. παθ.
Τηγος δ' ἀμφιτέκυτο, ἐπὶ τῆς θαλάσσης πέρι τῆς αστίδος τοῦ
Ἀγιλέως, Κόντρ. Σμ. 5.14.

ἀμφιτεύθημι [τι], γ' ἐν. ἀμφιτείθεις Ξενοφάν. 1.2, προστ. ἀμφι-
τεύοντος: ὅσο, ὁ. ἀμφέθημις, αἱ δὲ λοιπαὶ ἔγκλησις παρα-
λημάνονται ἐκ τοῦ ἀρ. 6' (ἴδε τίθημι). Περιβάλλων, θέτω
πέρι, κατάπερ τὸ διμφιθέλλων, Λατ. cūcumdo, Ου. τὸ πλει-
στον ἐν τησεις, ἀμφι δὲ οἱ κυνέτοις κεφαλήδην ἔθηκεν 'Ιλ. Κ.
261, πρβλ. 'Οδ. Ν. 431· τοις ἀδικοις ἀμφιτίθησ πέδας Σόλων
3.33· δὲν περ. κόδμον ἀμφιθή χροὶ Εὔρ. Μήδ. 787, πρβλ. Ηλ.
512, 'Ορ. 1042, κατ. ὡσταντα στέφανον ἀμφι κάρα .. ἀμφιεύ-
ναι οἱ αὐτ. Ι. Α. 1531: — μ. αἰτ. πράγ. μον. Λευγήλη διλόφον
ἀμφιτίθει Θέογν. 847, πρβλ. Θεόρ. 15.40: (ἐν Σιμων. Ιαμβ. 6.116,
ἀντὶ τοῦ δεσμού ἀμφιθήκεν .. πέδον ὁ Κοειληρ ἐξ εἰσακις προ-
τείνει πέδης και ἐν Λυκορ. 1344, τραγήλω ζεῦγην ἀμφιθήλες
πέδαις διόρθωσις τι φανεταί ἀναγκαις); — Μέσος.. περιτίθεμαι, περι-
βάλλομαι, δ' ὁ ἀμφέθετο Σίφος 'Οδ. Φ. 431· ἀμφέθετο στεφά-
νους κρατός ἐπὶ 'Ανω. Π. παράρ. 308: — Παθ., τινειαι εἰπὶ τινος,
κυνέη ἀμφιτείθεται 'Ιλ. Κ. 271. 2) σπανίως μ. δοτ. πράγμα,
καλύτω διὰ τινος, ἀμφιθήλες κάρα πέπλοις Εύρ. Ἐκ. 432.

ἀμφιτείνασσω, σεις, τινάσσων πέρικι, ὥδη μειν' ὅρμης, δικιλίδας
ἀμφετίναις .. προσώποις, ἔκλεισος μειν' ὥρης την θύραν κατά^π
πρόσωπον μ. 'Αθ. Η. 5. 256.

ἀμφιτείτευδηζω, τιντυριζω ὅλόγυρα, ἐπὶ πτηνῶν, ἡ της κε-
λιδόνος κατ' ἐνετ., 'Αριστοφ. 'Ορ. 235. "Ιδε τεττυνέζω.

ἀμφιτεομος, ον, ὁ ἔκταρώνεν τέμνων, διστομος, βέλεμνον
Αἰσχυλ. 'Αγ. 1496· λόγγαι, ξέρην Εύρ. Ἰππ. 1375, 'Ηλ. 164. ἐν τῷ
Θησ. Στ. γράφεται παροικόνως ἀμφιτέμοις.

ἀμφιτεορος, ἡ ἀλτίτα ἐλαῖον θεῶντες μενένα "Ησυχ.

ἀμφιτεορονος, ον, ὁ καλώς πανταχόθεν τετρονευμένος, ἀσπις
Εύρ. Τροφ. 1156.

ἀμφιτεορνωτος, ἡ, δν, περιφερής, Λυκόρ. 704.

ἀμφιτεράχηλος [ᾳ], ον, ὁ περὶ τον τραχύλον, Σχόλ. εἰς Σοφ.
'Αντ. 350.

ἀμφιτρέμω, τρέμω περὶ τινα, περιτρέμω, ἐν τησεις ἀμφι δ' ἀρ'
ἀμβρόσιος ἐανδς τρέμει 'Ιλ. Φ. 507.

ἀμφιτρέχω, περιτρέχω, περιβάλλω, αὐλήν ἔρκος ἀμφιδέ-
δρομεν 'Αρχιλ. 37· σέλας δ' ἀμφιδρομεν Πινδ. Η. 3. 69· θείη
δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις Σιμων. Ιαμβ. 6. 89.

ἀμφιτρήνης, ητος, δ, ἡ, (*τράω) = τῷ ἐπομ.: — ἀμφιτρήνης.
[ἐνν. πέτρα], βράχος διάτρητος, σπήλαιον ἔχον δύο εισόδους, Εύρ.
Κύλ. 707· ὡσταντος οὐδετ., δι' ἀμφιτρήτος αὐλίου Σοφ. Φ. 19·
πρβλ. Λοβ. Α. 323.

ἀμφιτρητος, ον, (*τράω) δ ἐκατέρωντεν τετρυπημένος, διάτρη-
τος, Ανθ. Η. 6. 233.

*ἀμφιτρετητης [τρι], ἡ, ἡ τον Ποσειδώνος σύνευνος, 'Ομ., κτλ.

2) ποντ. ἡ θάλασσα, Διον. Π. 99.

ἀμφιτρεψι, ειδος, δ, (πρίβω) δ ὅλογρα τριθέμενος ἡ τετριμένος:
μεταρ. ὡς το περιτριμικα, ἐπὶ ἡσημένου πανούργου, Θεογνώσ.
Καν. ἐν 'Οξ. 'Ανεκδ. 2. 98, πρβλ. 'Ηιωδαν. αὐτόδι 3. 286, δοτις
ἀνάφεται την λέξ. επι τοῦ Ἀρχιλ. (121). 'Εντεύθεν τὸ παρ' 'Ηιωχ.,
ἀμφιτρεψια [ῃ] περιττώς τετριμένον δωρεώλων ὑπὸ Δινδροφ.
ἀμφιτρεψιας .. τετριμένους.

ἀμφιτρομέδι = τρέμω περὶ τινος, διά τινα, τοῦ δ' ἀμφ. καὶ
διέσια 'Οδ. 820.

ἀμφιτροχόω, ἀμφιτρέχω, περιβάλλω, περιτρύμοαι, ταύτην ἀμφι-
τροχώσας ἐκάλυψεν ὁ φλοιός, περιδραμών, περιβάλλων, Απολλ. 1. 9.12, — πινα. ἐκ τινος ποιητου.

ἀμφιτεύπος, ον, (τύπω, τύπεν) = διστομος, δίκοπος, Κόιντ. Σμ.
1.159.

ἀμφιφαεινω, λάμπω ὅλογρα, περιλάμπω φαιεινῶς, περιφατίζω,
αγγήλη δὲ μιν ἀμφ. 'Ομ. Όμ. εἰς 'Απόλλ. 202.

ἀμφιφαράτης, ἐς, (φας) πανταχοῦ φαινόμενος, δ πανταχοῦ ὀφα-
τός, καὶ τὰ μὲν τοιτων και την ἐσπέρια, τὰ δὲ ἔωσα, τὰ δὲ ἀμφιφαρή
θεωρεται, σπανίως δὲ βόρεια και νότια 'Αριστ. Κοδμ. 4. 25:
πρβλ. ἀμφιφανής.

ἀμφιφαλος, ἀμφιφαλον κυνένην εφαλοὺς περὶ αὐτὴν ἔχουσαν·
φαλοὶ δὲ εἰσιν οι κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίς ἀσπιδοῖς·
[σχολ.]. Επ. Ε43. Λ. 41. ἔκ τον λ. φαλος [φάλος].

ἀμφιφανής, ἐς, (φανομαι, φανῆναι) δ πανταχοῦ φαινόμενος,
περιφανής, γνωστος τοις πάσι, Ευρ. 'Ανδρ. 833. 2) ἐπὶ ἀστέ-
ρων, δι κατά την προιλαν και την ἐσπέραν ὥρατος ἡ (κατ' ἄλλους)
πινέταιλων και δινων μικρων μετά την δύσιν και πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ
ἡλiou, Αρρ. ἐν Στοβ. 'Εκλογ. 1. 588.

ἀμφιφάνω, φατζω, λάμπω ὅλογρα, Χρησμ. παρχ Συνεσ. 142D.

ἀμφιφρομαι, παθ., φέρομαι ὅλογρα, περιστρέφομαι, κατὰ
παρατ. Κόιντ. Σμ. 5.10.

ἀμφιφλασμα = ἀμφιθόλασμα, 'Ιπποκρ. περὶ 'Ἄρρ. 53.

ἀμφιφορέουμαι, παθ. φοβοῦμαι, τρέμω ὅλοντος, ἔπαροι δὲ
μεν ἀμφιφορέουμεν 'Ιλ. Η. 290 (ἄλλ. ἀμφι φοβ-), πρβλ. Κόιντ.
Σμ. 2. 546, 11.117.

ἀμφιφορεύς, γεν. ἑως, Ἠπ. ητος, δ: (φέρω, φορέω). Με-
γάλην οὐράνη ἔχουσα δύο λαβάς, — ἐν χρυσοῦ 'Ιλ. Ψ. 92', 'Οδ. Ω. 74,
ἐκ λίθου Ν.105· πρὸς διατήρησιν οὖν, Βερ. 290, κτλ. Ούτω Σιμων.
213: ἐν χρήσει και πρὸς τηρησην τῆς τέφρας τοῦ θανότου, 'Ιλ. Ψ. 92.

II. = μετρητης θεοποιητ. παρ Σχολ. 'Απολ. Ροδ. Δ. 1187.
('Ο νεωτερος τοις ήτο διμφορεύς, τοῦ την λέξιν).

ἀμφιφορέητης [ῃ], δ — ἔκ τον λ. ἀμφορέητης.

ἀμφιφράζομαι, μεσ., θεωρω τι πανταχόθεν υπὸ πᾶσαν ἐποφιν,
καλώ εἰεταζω τι, ἐν τησεις, ἀμφι μάλα φράζεσθε, φίλοι 'Ιλ.
Σ. 254. 2).

ἀμφιφέυσα, ἡ, (φων) = ἀμφιφεξης, Θεοφ. 'Ι.Φ. 3.7.1, και ἀμφι-
φύσα, ἡ.

ἀμφιφιφων, ὄντος, δ, κυρίως, μετοχ. τοῦ ἀμφιφιφων: πλακοῦς
προσφρόμενος τη Μουνιχά 'Αρτεμιδη μεταξει δύο φωτων, δηλ. με-
ταξει της δύσεων και της ανατολης (πρβλ. ἀμφιφων ούρανον 'Αθην.
645C), Φερερχ 'Αδηλ. 6, Φιλάτμ. ἐν 'Πτωχῇ η Ροδία' 1, πρβλ. Πλούν,
ζ', 75, 'Επικ. Μ. 94. 55.— πλακοῦς ποιος 'Αρτεμιδη μετα δάδων
προσφρόμενος" Ποντ.

ἀμφιφέως, ἔκτεινην φῶς ἔχων, εἰν ἔκτεινη τῇ ἡμέρᾳ ἐπικατα-
λαμφάνεταις η σελήνη ἐπὶ ταῖς δυναταῖς υπὸ της τοῦ ἡλιου ἀνατολής
και ὁ οὐρανός ἀμφιφέως γίνεται 'Αθην. 645C.

*ἀμφιχαίνω, τοῦ της ἀμφιχαίσκω.

ἀμφιχάνης, ον, ἔχων φύλλα ὅλογρα, Διόδ. 2. 53.

ἀμφιχάνης, ἐς, δ πανταχόθεν καίνων, 'Αθνόνην παρ' Εύσ.
Εύγγ. Προτ. 9. 2.

ἀμφιχάρασσω, περιχαράσσω, χαράσσω δη σημειώνω περι,
Μανε. 2. 66.

ἀμφιχαράσω, τοῦ κατω: μετ' ἀρ. ἀμφιχάρασσον (διότι δὲν
ἀπανταί ενετ.).

Περιχαίνω, καίνω διά τι, μ.
αἰτ. ἐμει μὲν κήρι ἀμφιχάρασσε, περιχαίνειν, κατέπειν (Σχόλ.), 'Ιλ.
Ψ. 79· μαστον ἀμφιχάρασσ' ἐμβον θρεπτήριον, ἐλάμβανον εἰς τὸ
χαῖον στόμα αὐτοῦ των τρφοντα με μαστον, ἐπὶ νηπίον (ἐναντία
δ λόγος περὶ ζφως), Αἰσχυλ. Χο. 545· ἀμφιχανών λόγγαις ἐπιτά-
πυλων στόμα, εἰς της στρατιες τῶν 'Αργειων περι τὰς θήρας.
Θεοφ. 'Αντ. 118· ἐπι τηνών, ἀγκιστρου.. πλάνων 'Αμφιχανούσα
(τηνών), ειδος κωδιον, 'Ανθ. Η. 7. 702: — σπανίως μ. δοτ., 'Οππ.
Δ. 3. 178.

ἀμφιχέω, περιχέω, ἐπιχέω, ἐν τησεις, ἀμφι δ' ἀρ' ἐριτον
χει δεσματα 'Οδ. Θ. 278.

III. το πλειστον ἐν τῷ παθ. περι-
χέομαι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθηναι 'Ιλ. Ψ. 764· μ. αἰτ. θειη
δὲ μιν ἀμφιχεύτη διηγη 'Ιλ. Β. 41· την δ' ἀρχας ἀμφιχευθη 'Οδ.
Δ. 716· ἀμφιχυθην ηγηρας Μινων. 5· ἀμφι δὲ σποδὸν κάρα κεγύ-
μεθα Βερ. Ιχ. 826. 2) ἐπὶ προσωπων, ως το λατ. circuvi-
pundi, περιπτύσσομαι· ἀμφιχυθην πιπτέρα 'Οδ. Π. 214· ἀπολ.,
Χ. 498.

ἀμφιχολόδιομαι, παθ., εἰδαι ὥργισμένος; ἐνεχ τινος, μ. γεν.
πράγμα., Γρηγ. Ναζ.